Olen Anja Karkiainen,
aikaisemmin maalaisakka,
nyt puutarhakaupunkilainen
ja luhtitalon asukas
Ylöjärven keskustassa
Mansen maitten naapurissa,
Tampereen rajan takana.

Olen lapsia lakeuden,
Satakunnan synnyttämä,
jo jokunen vuosi sitten:
seitsemäs kymmen on menossa.

Kävin muinoin tulkkikurssin,
koulun kielenkääntäjien.
Tehdyksi on silti tullut
tuskin lainkaan tuota työtä.

Leivässä olen pysynyt
työskennellen toimistossa,
ollen sihteerintapainen.

Olen rustannut runoja,
väkerrellyt värssyjäni
vasta vuosia jokusen
huomattuani sen huviksi,
hauskaksi havaittuani.

Tekeleeni ensimmäiset
oli kummia kovasti:
esperantonkielisiä.
Sitten pian jo suomeksikin
riimeihin rivejä päätin.

KaRuSen netistä löysin,
palautetta kirjoittelin
mitalla ikiomalla,
kaukana kalevalasta.

Aulis neuvonnan aloitti,
karsi virheet karmivimmat.

Panin hanttiin. En halunnut
aloittaa opettelua,

runoilemiseen ruveta.

Aulis ei antanut periksi
- kävi kimppuun ja kiristi.
Syntyi teksti, syntyi toinen
Kohta ne oli netissä.

Aulista on syyttäminen,
että on nää värssyt tässä,
säkeet silmäisi edessä.